

Tamás Dénes
HA TÚL GYORSAN

Gyakran biciklizem.
Így hódolok a tájnak.
A távot biciklivel lehet leginkább kitolni,
miközben még megőrződik
a tér konkrétágához való kapcsolódás.
A tér feltárul. Az ismert elhordoz.
Nyugtató gondolat
annak a hátborzongatóan otthontalan lénynek,
ami az ember.

Most itt ez a temérdek állattetem.
Ott hevernek az aszfaltcsíkon,
esetleg közvetlenül mellette.
Régebben egy-egy kutya, esetleg macska
kilapított tetemére lehetett rábukkanni,
de most megjelentek a vadállattetek,
rókák, nyulak, menyétek, borzok,
és, valami érthetetlen ok miatt,
néhány ragadozó madár,
igen, sas, egerészölyv, rétihéja,
mind belelapítva az aszfaltba,
vagy az aszfalt melletti murvába.
A legtöbb alig felismerhető,
összepréselt tollcsomó,
vagy cserzett bőr,
amiről az autók kerekei
gyalulták le a szőrzetet.
Leginkább az összepréselt koponya dombja
emlékeztet valami előre,
aszfaltszürke reliefre,
aminek csak az eső tudja
visszaadni eredeti ragyogását.

Nem egyszerre zuhan rám
ez a töménytelen tetem,
eleve nincs elidőzés biciklizés közben,
csak az egyenletes haladás,
meg a lejtők suhanása,
az emelkedők konok pedálozása.
Először csak egy tetem tűnik fel,
enyhe iszony, ahogy
megpattan a kerék a csontos lábon,
de nincs idő belefeledkezni az érzésbe,
mintha nagy, égitestekkel foltozott
köpenyt terítenének rám,
vonul velem a táj:
egy dombalja, felfelé siető ösvény,
himlőhelyes galagonyabokor,
vizes aszfalt csillogó vibrálása,
a feltűnő betör a tudatba,
és ott ragad,
ahogy a második tetem is,
talán egy felpuffadt borz fekszik
az út menti árokban,
nem merem leellenőrizni,
továbbsuhanok,
de ettől úgy érzem,
mintha támadás alatt állnék,
egy névtelen csatatéren vágnék keresztül,
mert hamarosan elém kerül
a harmadik tetem,
egy madár lehetett valamikor,
most mintha az aszfaltba landolva
próbálná időtlenné formázni
szabadon repdeső,
körülríthatatlan alakját,
mi történik,
mi történik,
háború kezdődött
az emberek és az állatok között,

s megadták magukat az állatok,
önként fekszenek be
a kerekék alá,
a negyedik is feltűnik,
kettészelt róka halálvicsora mar a levegőbe,
az ötödik,
leesik rólam a köpeny,
a csillagtalan úr
horzsolását érzem hátamon,
menekülnék,
gyorsítok,
a hatodik,
a hetedik,
nincs megállás,
mint a középén felcsíkozott aszfalt monotonitása,
tetem, tetem után következik,
ütem, ütem után,
mindig illeszkedésem lehetőségeit,
a formák vonulásának ritmusát,
a táj zenéjét kerestem,
most az szól,
zeng,
repedten harsog.
Igen, a tér feltárul.
Az ismert elhordoz.

Ha túl gyorsan haladunk,
mészárszék a világ.

SZÖRNYARC

eldöntöttem
tovább nem várok
itt lent minden ügyis bezárult
elindultam felfelé a dombon

az emelkedés talán kifejt magamból
valami végső leszámolásra vártam
de csak soványabb valómra találtam
lépcsőin az elmúlt koroknak
így könnyedén fennebb jutottam
nincs is a lépteim alatt föld
csak valami pixeles szövedék
csontról a húst az éles sziké
lefejtett rólam mindent a jövő

most pedig fent vagyok
ahol egy szörnyarc vicsorog
meg mindenhol felrobbanó csillagok
a bevérzett ég pirosan ragyog

misszionáriusa egy kimúlt birodalomnak
mit tehettem
az elkerülhetetlen határán állva
fegyvert ragadtam
és bepólyált szemmel lőni kezdtem



Térfoglaló, 2017